

pravil čili nic. Na tuto otázku odpověděl první soud záporně, kdežto druhý soud kladně. Rozhodnutí odvolacího soudu jest správné, neboť plněním peněžitého dluhu je řádné »odeslání« dlužné peněžité sumy (Sedláček v komentáři u § 905, str. 269, Hermann Otavský u čl. 325 obch. zák. str. 329 kompasové vydání obchodního zákona). Žalovaný pak nemohl žalobci dlužnou částku »řádně« odeslati jinak než způsobem předepsaným v čl. 3 citovaného opatření Národní banky československé, což také učinil. Nelze také uvažovati o tom, zda snad neměl dlužnou částku odeslati Dr. Hansu Sch. v L. jako zmocněnci žalobcovu, neboť podle čl. 1 zmíněného Opatření č. 125/1936 Sb. z. a n. veškeré platy mezi republikou Československou a Spolkovým státem Rakouským směly se v oné době konati toliko způsobem stanoveným v tomto opatření. O takový plat pak šlo i v souzeném případě, neboť žalobce byl tehdy věřitelem rakouským a žalovaný byl československým dlužníkem ve sm. čl. 4 citovaného Opatření. Žalobce se však nemůže právem dovolávati ani dopisu Národní banky československé advokátním komorám ze dne 14. května 1933, jímž Národní banka projevila souhlas s tím, aby advokáti při výkonu svého zaměstnání přijali od tuzemce platy ve prospěch svých cizozemských klientů, ale aby pak do 14 dnů nejdéle si vyžádali povolení Národní banky československé, aby vyinkasované částky mohl uhraditi svým cizozemským klientům. Tento dopis pocházející z doby, kdy platební styk mezi bývalou republikou Československou a bývalým Spolkovým státem Rakouským nespočíval ještě na Opatření č. 125/1936 Sb. z. a n., totiž samozřejmě pozbyl platnosti, jakmile bylo čl. 3 Opatření č. 125/1936 Sb. z. a n. stanoveno, že českoslovenští dlužníci jsou povinni dlužné částky v Opatření tom označené zaplatiti na Rakouský evidenční účet.

Čís. 17373.

Vykonavatel posledního pořízení není pasivně legitimován k žalobě o neplatnost posledního pořízení.

(Rozh. ze dne 8. září 1939, Rv I 227/39.)

Žalobkyně domáhá se na žalovaném jako vykonavatelí poslední vůle zůstavitelky Františky Z. uznání neplatnosti její poslední vůle. Nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Z předpisů §§ 547 a 816 obč. zák. vyplývá, že vykonavatel posledního pořízení nepředstavuje v řízení sporném zůstavitele (Sb. n. s. čís. 3639). Jeho činnost jest obmezena jen na dohled, aby poslední pořízení bylo splněno a na to, aby předložil spolu s dědicem testamentární výkaz (Sb. n. s. čís. 8712). Na odkazovnicích kodicilu, jehož platnost byla popřena, jest, aby svoje nároky uplatnili proti přihlášeným dědicům žalobou dědickou na vydání odkazů (Sb. n. s. čís. 481, 1161). Ovšem

i dědici mohou se domáhati za podmínek § 228 c. ř. s. zápornou určovací žalobou určení, zda poslední pořízení jest platné (Sb. n. s. č. 6533). Žaloba ta musí však směřovati proti odkazovníkům (Sb. n. s. č. 11282), a nikoli proti vykonavateli posledního pořízení, jehož činnost spočívá v péči a dohledu, aby poslední vůle zůstavitelova byla splněna, a který z moci svého úřadu nezastupuje ani zůstavitele ani dědice ani odkazovníky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V posledním pořízení zůstavitelky Františky Z. ze dne 29. srpna 1932, v němž pořídila o 105.954 K 27 h, jest mimo jiné uvedeno, že odporoučí částku 954 K 27 h na nepředvídané vydání při rozdělování pozůstalosti k rukám vykonatele poslední vůle Františka R., kterého činí vykonatelem této poslední vůle a v případě smrti jeho nástupce římskokatolického úřadu v L. Nebyla tedy tato částka odkázána žalovanému Františku R., nýbrž byla věnována na uhrazení nákladů, které by vzešly při rozdělování pozůstalosti. Není tudíž žalovaný ani dědicem, ani odkazovníkem, nýbrž pouhým vykonavatelem posledního pořízení Františky Z. a není proto pasivně legitimován k žalobě o neplatnost tohoto posledního pořízení, jak správně dovodily oba nižší soudy. Na tom nemění nic okolnost, že se žalovaný zúčastnil projednávání pozůstalosti a činně v něm vystupoval.

Čís. 17374.

Přihlašuje-li stát k rozvrhovému roku v dražebním řízení daňové nedoplatky, na které podle spisů bylo placeno z výtěžků předcházející vnucené správy, musí stát v přihlášce uvést a osvědčiti, na které jiné daňové nedoplatky a za kterou dobu placených částek použil.

(Rozh. ze dne 9. září 1939, R I 1351/38.)

Podle podané přihlášky přihlásil k rozvrhovému řízení stát v pořadí přednostním nedoplatky na dani činžovní za roky 1935 až 1937 v částce 18.611 K 05 h a v pořadí knihovním nedoplatky na dani činžovní za roky 1933 a 1934 v částce 12.049 K 85 h. První soud nepřiznal státu tyto nedoplatky, a sice nedoplatky požadované v přednostním pořadí proto, že tyto byly podle spisů vnucené správy vnuceným správcem zaplacený, a v knihovním pořadí je nepřiznal proto, že se na tyto nedoplatky v knihovním pořadí nic nedostalo. Do tohoto usnesení podal stát stížnost tvrdě, že daňové nedoplatky požadované v přednostním pořadí mu měly býti přiznány proto, že platby konané vnuceným správcem právem použil na starší daňové nedoplatky, a ne-